

## MAGAZÍN MLADÉ FRONTY DNES

## 1. KAŽDÝ DEN DOHOLA

11.01.2024 Magazín Mladé fronty DNES - SCARLETT WILKOVÁ  
strana: 4 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)

**Klíčová slova:** divadle (2); moravskoslezském (2); Národním (2)

FILIP BŘEZINA Malý kluk z Ostravy se rozhodl, že bude hercem v Praze. Sen se splnil. Náhoda? Štěstí? Mimořádný talent? Škrábání se na vrcholy mu jde. Teď je v centru pozornosti, neboť má hlavní roli v seriálu Smysl pro tumor. Hodně těžkou roli.

Jaké bylo hrát v seriálu těžce nemocného?

Převažoval přístup, že jde jen o práci, nebo se objevil pocit stísněnosti, strachu?

Nedělalo mi to problém. Bral jsem to jako hereckou práci, ale když jsme točili přímo na onkologickém a radiačním oddělení hradecké nemocnice, začal jsem přemýšlet nad tím, jaké to je jít tam doopravdy. Protože my jsme si na to jen hráli. Ale jaké to je, když se jdete skutečně léčit? Když vás ozařují? Jakmile mi dali masku na obličej a přikurtovali, abych se nemohl hýbat, nebylo to nic příjemného.

\* Jakou masku?

Je to plastová maska, která se nahřeje tak, aby změkla, a pak se přesně tvaruje na obličej a ramena. Ležíte a maska vás tak pevně přicvakne, že se nemůžete pohnout ani o milimetr. To je při ozařování důležité, jde o to, aby paprsek zničil přesně jednu jedinou buňku. Dělá se to, když je nádor v nose. Svítí vám skrz hlavu a trochu vás to popálí. To popálení je takový symbol, znamení, že člověk má rakovinu. Ležet s plastovou hmotou na obličejí a nebýt schopný se pohnout, to je situace, při které člověk začne trochu přemýšlet.

\* Chápu...

Měli tam police a v nich spousty masek. U každé byla cedulka se jménem. Co maska, to pacient, kterého ozařovali, konkrétní člověk s konkrétním příběhem. No, uvědomil jsem si pár věcí, nad kterými jsem dřív nepřemýšlel.

\* Jak dlouho jste kvůli natáčení musel chodit s oholenou hlavou?

Tři čtyři měsíce. Ale to mi nevadilo, jsem zvyklý. Když jsem byl malý, táta mě stříhal strojkem. A když jsem točil Zlatý podraz, měl jsem vlasy tak čtyři pět milimetrů.

\* Ale při této roli kluka s rakovinou asi šlo o víc, ne? Předpokládám, že bylo třeba, abyste vypadal nemocně.

Jasně. S panem Bartoškou jsme sedávali vedle sebe v maskárně a trvalo dvě a půl hodiny, než nás nalíčili. Každý den nám sjížděli celou hlavu stejně jako vousy.

\*

Ptal jste se Jiřího Bartošky na jeho osobní zkušenost s léčbou?

Neměl jsem odvahu. Do toho jsem nešlapal.

\* Hrál se vám ta postava dobře, nebo ne? Nedovedu si představit, jaké to je, předstírat, že prožíváte to, čeho se všichni tolik bojíme.

Jistě že jsem se musel snažit najít v sobě pocity, které má člověk během léčby, během uzdravování, a taky když se nemoc třeba vrátí. Ale já mám rád, když se můžu takhle potrápít. Zahrát se dá všechno, ale zajímavá práce je, pokud k tomu vede nějaká složitější cesta. Věděl jsem, že budeme točit scénu, kdy mi doktor sděluje diagnózu. Pořád jsem přemýšlel, co člověk v takovou chvíli cítí, jaké to je tohle uslyšet. Natáčení se blížilo. A já pořád nevěděl, jak na to, z čeho čerpat, když se mi to nikdy nestalo, když to neznám. A pak, asi dva dny před dnem, kdy jsme měli točit tu scénu, se mi zdál sen. Byl jsem v ordinaci a doktor mi říkal diagnózu. Říkal, že zemřu.

\* Ale ne...

Opravdu to tak bylo. Probudil jsem se, strašný pocit. Takhle mi tekly slzy. Tak tedy tomu se říká sugesce, napadlo mě. Ale najednou jsem si byl jistější, věděl jsem, jak to zahrát. Takže závěr je – já pracuju i v noci, když spím.

## MÁM RÁD SLOŽITÉ CESTY

\* Máte v rodině nebo mezi blízkými případ, kdy někdo onemocněl rakovinou?

Děda, táta mého táty, na ni zemřel. Já jsem ho nepoznal, stalo se to, když tátovi bylo osmnáct. Před lety zemřel na rakovinu strejda. Takže to není tak, že by se mě ta nemoc osobně nedotýkala. Po natáčení jsme začali spolupracovat s charitativní organizací Fuck Cancer, tvořenou mladými lidmi, kteří si rakovinou prošli. Ti mluví na konci každého dílu seriálu. Je zajímavé sledovat, jak jsou otevření, upřímní, jak jim nevádí o nemoci mluvit.

\* Čím to je?

Dobře vědí, že osvěta a prevence je moc důležitá. Když se rakovina zjistí včas, je velká šance, že se vyléčíte. Paradoxně na mě ti lidé působí tak nějak živěji než mí vrstevníci, kteří si ničím tak šíleným neprošli. Říká se, že těžce nemocný člověk si přeskládá a přehodnotí život, že neřeší maličkosti, kravinu. Přesně takový pocit z nich mám. Nad tím, co nám připadá jako obrovský problém, dovedou mávnout rukou.

\* Mluvil jste s nimi i před natáčením, v rámci přípravy?

Mohl jsem, ale nechtěl. Obával jsem se, že bych třeba někoho kopíroval. Nechtěl jsem být nikým ovlivněný. Představoval jsem si, co bych dělal já, co bych cítil, jak bych se choval.

\* Byl o tu neobvyklou roli velký zájem? Prošel jste castingem?

Byl tříkolový konkurz. Castingová režisérka Zuzana Povýšilová mě znala a ptala se, jestli bych se nechtěl zúčastnit. Poslala mi dva nebo tři díly a já jsem hned po prvním věděl, že to je něco, co rozhodně chci dělat. No a ono to vyšlo.

\* Ptal jste se, proč vybrali právě vás?

Režisérka Tereza Kopáčová dostala tuhle otázku na jedné projekci. Odpověděla, že jsem objektivně hrál nejlíp. Ale nejdřív mě nechtěla.

\* Víte proč?

Filip je zpočátku floutek, suverénní balič. Prý jsem pro ni nebyl ten typ. Ale přesvědčil jsem ji, že to dokážu zahrát.

\* Přemýšlím, jaké to je pro vaše rodiče, dívat se na ten seriál.

Viděli první dva díly, když se promítaly na festivalu Serial Killer v Brně. Maminka byla nadšená. Ale plakala.

\* No právě, nikomu by nedělalo dobře vidět, jak se jeho dítě potýká s rakovinou, byť je to jen role.

Jenže mně přišlo mnohem horší, že v seriálu je dost intimních scén. To mi dělalo větší problém. Představte si, že sedíte v kině, na jedné straně vedle vás máma, na druhé táta a díváte se na sebe, jak... No, dívat se s mámou na to, jak jsem s někým v posteli, je vážně divné. Přitom viděli jen první dva díly. Pak tam toho bude ještě víc. A co teprve řekne babička?

\* Opravdu si vaše babička posteskla, že jste dosud hrál převážně lumpy?

Je to pravda. Říkala, že už bych měl hrát nějakou kladnou postavu. Ve Stínech v mlze jsem hrál vraha. V seriálu Život a doba soudce A. K. jsem zabil holku. Ve filmu Na krátko jsem jednu znásilnil. Pořád nějaká hajzlíci. Tak jsem šel na casting na pohádku. Takže teď o Vánocích se babička konečně dočkala. To měla ode mě jako dárek.

\* Věnoval se ve vaší rodině někdo herectví?

Vůbec ne. Táta je projektant. Máma byla doma, starala se o nás. Jsem ze čtyř dětí. Když mi bylo dvanáct, řekl jsem, že budu herec, a přihlásil se do dramatického kroužku. Pak jsem šel na konzervatoř, poté na DAMU. Prostě to tak nějak vyšlo.

\* Rodiče říkali "to je super být hercem", nebo "najdi si raději nějakou pořádnou práci"?

Vždycky mě podporovali. Maminka se mnou dokonce šla na první kolo přijímaček na ostravskou konzervatoř. Pak už to šlo samo. Na konzervatoři jsem začal hrát,

\* moje první hostovačka byla v **Národním divadle moravskoslezském**, potom jsem hrál v Divadle Petra Bezruče v Baladě pro

banditu mladšího brácha Nikolý Šuhaje.

Pokud se nepletu, tak to bylo představení, které mělo v Ostravě velký úspěch.

\* Jo, bylo vyprodáno. Sypali jsme to několikrát do měsíce. Máma to viděla mockrát. Nikolu Šuhaje hrál Igor Orozovič. Teď s ním hraju v Národním v Hamletovi. Tak se to tak všechno hezky proplétá, to je fajn.

TOUŽIL JSEM ŽÍT V PRAZE

\* Konzervatoř, DAMU, vy jste tedy vzdělaný herec. Hrají školy ve vaší profesi významnou roli, nebo je důležitější talent a štěstí?

To je otázka. Samozřejmě existují výborní herci, kteří nestudovali. Ale já jsem se ve škole dostal do komunity lidí, se kterými teď můžu dál pracovat. To je důležité. Na konzervatoři jsem byl nedospělý, takový nedovyvinutý. Hlavně mi šlo o to, dostat se do Prahy. DAMU mi dala moc, nejen co se týká kontaktů, ale i seberozvoje, nějakých vlastních hereckých technik. Z dnešního pohledu bych nic neudělal jinak.

\* Jaké to bylo, když nedospělý, nedovyvinutý kluk z Ostravy přišel do Prahy?

Teď už to asi není slyšet, ale zpočátku se podle přízvuku dalo jasně poznat, odkud jsem. Už jsem se ho odnaučil, ale dodnes, když přijedu domů, během patnácti minut jsem zase tam, kde jsem byl. A funguje to i naopak. Přijedu do Prahy a za chvíli už zase mluvím normálně. Po životě v Praze jsem vždycky hrozně toužil.

\* Proč vlastně?

Když mi bylo asi deset jedenáct, máma nás vzala do Prahy na výlet. Jeden den jsme si vyjeli lodí. Obdivoval jsem velké krásné domy, Národní divadlo. Naproti seděl kluk, začali jsme se bavit a on říkal: Prahu znám jako své vlastní boty. To si přesně pamatuju. Říkal jsem si, že bych taky chtěl znát Prahu jako své vlastní boty. Když jsem si před DAMU poprvé hledal v Praze byt, vzpomněl jsem si na to. Ještě z Ostravy jsem jezdil do Prahy na castingy. Vlákem tam a zpátky, na otočku. Časem mě to začalo otravovat, úplně jsem to dojíždění nenáviděl. Bylo mi jasné, že se časem v Praze musím usadit.

\* Je těžké se prosadit? Co je víc – školy, ostré lokty, talent, štěstí?

Štěstí. Už jen to, že jsem se po konzervatoři dostal na DAMU, bylo štěstí. Stejně štěstí je, jestli vás někdo osloví, jestli se zrovna točí něco, kam se hodíte. Víte, na kolika jsem byl castinzích? Kolikrát to nevyšlo?

\* Umíte se s odmítnutím, s neúspěchem vypořádat?

Z toho si člověk nesmí nic dělat. Jiný přístup může pochroumat sebevědomí, a když herec nemá určitou míru sebevědomí, není to dobře. Samozřejmě, že jsem zpočátku chtěl všechno dělat, všechno vyhrát. Ale postupně mi došlo, že to tak nefunguje, že je třeba mít i pokoru.

\* Připadáte mi vyrovnaný, až spokojený, jiný než mnoho mladých lidí, kteří tvrdí, že mají úzkosti, fobie, deprese, strach z budoucnosti.

Já to kolem sebe taky vidím.

\* Čím to je?

Máme neuvěřitelně možností, neustále musíme dělat nějaká rozhodnutí a špiníme se vším, co je kolem nás, co se děje ve světě. I když se to snažím nevnímat, taky podléhám stresu z toho, co slyším a co vidím, ať už jde o klimatickou změnu, Gazu, nebo Ukrajinu. Víím, že svět nikdy nebyl a ani nebude dokonalý, snažím se mnohé věci odfiltrovat, ale rovněž se trápím.

\* Rozumím. Nicméně starší generace válku zažily, pak další za totality pořád slyšely, že další válka bude. Mě ve škole učili, jak se zabalit do igelitu, až vybuchne jaderná bomba, a neustále mi měřili obličej kvůli vhodným rozměrům plynové masky.

Každý má jiný přístup. Jinou citlivost. Já se proto snažím žít tak, abych se z negativních zpráv nezbláznil.

\* Vidíte svou budoucnost spíš optimisticky?

Vždycky jsem bral jako jeden ze základních kamenů spokojenosti to, že člověk má vlastní dům či byt, ideálně s terasou. Byl jsem vychován tak, že vlastní bydlení je jakási jistota. Tak jsem se teď musel smířit s tím, že budu celý život v podnájmu. Na vlastní byt asi nikdy nedosáhnu. V této době nikdo moc nevíme, co bude.

JAKO CHCÍPLÁ KACHNA

\* Z jakého prostředí pocházíte? Jaké bylo dětství v Ostravě?

Nejdřív jsme bydleli v bytě tři plus jedna. Sestra měla vlastní pokojíček a my tři kluci jsme až do mých patnácti žili všichni v jednom malém pokoji. Pak táta postavil dům. Naše rodina je věřící. Zmiňuju to, protože je to pro mě významné. V mnoha směrech mi to pomáhalo, když jsem se přestěhoval do Prahy, když jsem se cítil trochu osaměle.

\* Když se někdo z Ostravy přestěhuje do Prahy, většinou říká, že mu chybějí Beskydy. Jak to máte vy?

No to je pravda. Teď můžu nanejvýš tak na Milešovku. Případně si zajet do Zvole nebo do Břežan, když si chci zaběhat. Běhám rád a zpočátku mi Beskydy opravdu moc chyběly. Lysá hora mi chybí.

\* Snad nepatříte mezi takzvané lysaře, tedy nadšence, kteří na nejvyšší beskydskou horu vybíhají i několikrát do týdne?

No tak nepočítal jsem to, ale když jsem týden v Ostravě, třeba třikrát si Lysou horu dám. Můj táta patří mezi ty, kteří se sjíždějí brzy ráno do Frýdku, potom vyrazí nahoru, v sedm si tam dají čaj, běží dolů a teprve pak jdou do práce.

\* Víím, v kraji jdou o lysařích přímo legendy.

Víte, jaká je to krása dát si nahoře čaj takhle brzy ráno, před prací? To je pak krásný den. Teď jsem to zanedbával, ale dřív, když jsem se připravoval na Beskydskou sedmičku, jsem trénoval víc.

\* Tak řekněte o Beskydské sedmičce něco víc pro ty, kteří o šíleném extrémním ultramaratonu třeba nic nevědí.

Závod vymyslel horolezec Libor Uher a jeho kamarádi. Měli jít na výstup na K2, ale nějak se to pokazilo, tak vybrali trasu, která výstup simuluje. Sedm beskydských vrcholů. Říká se, že je to sto jedna kilometrů, ale moje hodinky naměřily sto dva a něco. Převýšení je pět tisíc pět set metrů. Startuje se z Třince, končí ve Frenštátě pod Radhoštěm. Šel jsem to třikrát. Poprvé, když mi bylo patnáct. Tehdy se ještě šlo naopak z Frenštátu do Třince. Tátu ale bolelo koleno, došli jsme jen do Ostravice. Další rok jsme šli znovu, ušli jsme trasu za osmáct hodin čtyřicet pět minut. Naposledy jsem běžel před dvěma lety. To jsem dal za sedmnáct hodin dvacet jedna minut.

\* A to je dobrý čas?

Cože? Není? No to je otázka!

\* No tak jen se ptám...

To je super čas! Vííte, co to bylo za utrpení? To jste mi dala. Prý jestli je to dobrý čas! Dva dny nato jsem hrál v Praze Petra Pana, to je představení, ve kterém jsou tanečky, písničky. Pohyboval jsem se na jevišti jako chcíplá kachna. Ale všem doporučuju Beskydskou sedmičku zkusit, je to zážitek, velký boj sám se sebou, a když trasu ujdete, je to boží.

POŘÁD SE ZLEPŠOVAT

\* Máte teď nějaké sny, podobně jako byl ten, že jednou budete žít a pracovat v Praze?

Samozřejmě, že bych chtěl točit něco podobného jako Smysl pro tumor. Něco, co má přesah a smysl. Chtěl bych se pořád zlepšovat. Nedostat se do fáze, kdy budu spokojený a začnu na práci kašlat. Rád bych si zachoval pocit, že chci stále stoupat. Už se umím i pochválit, koukat se na sebe. Zpočátku mi vadilo i to, že jsem slyšel svůj vlastní hlas, dnes už by mě nenapadlo nad tím přemýšlet. Snad už trochu umím rozlišit, co je podstatné a co jsou zbytečnosti.

\* Jste připraven, že teď budete mnohem známější? Díky vánoční pohádce a seriálu zažíváte určitou popularitu.

A to se ještě bude hrát v kinech Franta mimozemšťan, kde hraju bláznivého ufologa. Ano, dávám teď rozhovory, poznal jsem, jaké to je chodit na tiskovky. Beru to tak, že jde o disciplínu, která s herectvím souvisí. Od herců se očekává, že se budou vyjadřovat k určitým tématům. Zároveň si uvědomuju, že je to vlna, přechodná, pomíjivá záležitost. Třeba se pak na mě zapomene. \*

ZBLÍZKA Nepřehlédnutelný Výrazná tvář, krásný úsměv, přirozené sebevědomí a pokora zároveň, ochota odpovídat na otázky. Byl to jeden z rozhovorů, které novináři řadí do kategorie – naprostá pohoda. Pokud se takhle chová i při herecké práci, což prý ano, vypadá to u něj na hodně dobrou budoucnost. V PĚTI ČÍSLECH

1995 V tom roce se 19. března narodil v Ostravě.

4 Pochází ze čtyř dětí.

16 Poprvé stál na jevišti, bylo to v **Národním divadle moravskoslezském**.

2018 Ukončil studium na DAMU.

17,21 Číslo, na které je hrdý – 17 hodin a 21 minut, za které uběhl závod Beskydská sedmička.

SCARLETT WILKOVÁ, scarlett.wilkova@mfdnes.cz

FOTO MICHAL SVÁČEK, MAFRA

PODĚKOVÁNÍ ZA MOŽNOST FOTOGRAFOVÁNÍ: CROSS CLUB PRAGUE, PLYNÁRNÍ 1096/23, PRAHA 7 - HOLEŠOVICE, CROSSCLUB. CZ, @CROSSCLUBOFFICIAL.

FOTO ARCHIV FILIPA BŘEZINY, BUC-FILM/PATRIK NGUYEN, NÁRODNÍ DIVADLO, LUKÁŠ OUJESKÝ

1 S MAMINKOU. Rodiče ho vždycky v jeho úsilí podporovali. 2 ZLATÝ PODRAZ. V historickém filmu z prostředí basketbalu. 3 NÁRODNÍ DIVADLO. Jako Laertes v Hamletovi. 4 SMYSL PRO TUMOR. Hlavní role v seriálu, o němž se nejspíš bude hodně mluvit. Hraje nemocného studenta Filipa.



**J**aké bylo hrát v seriálu těžce nemocného? Převažoval přístup, že jen o práci, nebo se objevil pocit stísněnosti, strachu?

Nedělalo mi to problém. Bral jsem to jako hereckou práci, ale když jsme točili přímo na onkologickém a radičním oddělení hradecké nemocnice, začal jsem přemýšlet nad tím, jaké to je jít tam doopravdy. Protože my jsme si na to jen hráli. Ale jaké to je, když se jdete skutečně léčit? Když vás ozařují? Jakmile mi dali masku na obličej a přikurtovali, abych se nemohl hýbat, nebylo to nic příjemného.

#### Jakou masku?

Je to plastová maska, která se nahřeje tak, aby změkla, a pak se přesně tvaruje na obličej a ramena. Ležíte a maska vás tak pevně přicvakne, že se nemůžete pohnout ani o milimetr. To je při ozařování důležité, jde o to, aby paprsek zničil přesně jednu jedinou buňku. Dělá se to, když je nádor v nose. Svítí vám skrz hlavu a trochu vás to popálí. To popálení je takový symbol, znamená, že člověk má rakovinu. Ležet s plastovou hmotou na obličejí a nebýt schopný se pohnout, to je situace, při které člověk začne trochu přemýšlet.

#### Chápu...

Měli tam police a v nich spousty masek. U každé byla cedulka se jménem. Co maska, to pacient, kterého ozařovali, konkrétní člověk s konkrétním příběhem. No, uvědomil jsem si pár věcí, nad kterými jsem dřív nepřemýšlel.

#### Jak dlouho jste kvůli natáčení musel chodit s oholenou hlavou?

Tři čtyři měsíce. Ale to mi nevadilo, jsem zvyklý. Když jsem byl malý, táta mě stříhal strojkem. A když jsem točil Zlatý podraz, měl jsem vlasy tak čtyři pět milimetrů.

#### Ale při této roli kluka s rakovinou asi šlo o víc, ne? Předpokládám, že bylo třeba, abyste vypadal nemocně.

Jasně. S panem Bartoškou jsme sedávali vedle sebe v maskárně a trvalo dvě a půl hodiny, než nás naličili. Každý den nám sjižděli celou hlavu stejně jako vousy.



## FILIP BŘEZINA

Malý kluk z Ostravy se rozhodl, že bude hercem v Praze.

Sen se splnil.

Náhoda? Štěstí?

Mimořádný talent?

Škrábání se na vrcholy mu jde.

Teď je v centru pozornosti, neboť má hlavní roli v seriálu Smysl pro tumor.

Hodně těžkou roli.

# KAŽDÝ DEN DOHOLA

XT SCARLETT WILKOVÁ FOTO MICHAL SVÁČEK MAIRA







**Ptal jste se Jiřího Bartošky na jeho osobní zkušenost s léčbou?**

Neměl jsem odvahu. Do toho jsem nešlapal.

**Hrála se vám ta postava dobře, nebo ne? Nedovedu si představit, jaké to je, předstírat, že prožíváte to, čeho se všichni tolik bojíme.**

Jistě že jsem se musel snažit najít v sobě pocity, které má člověk během léčby, během uzdravování, a taky když se nemoc třeba vrací. Ale já mám rád, když se můžu takhle potrápít. Zahrát se dá všechno, ale zajímavá práce je, pokud k tomu vede nějaká složitější cesta. Věděl jsem, že budeme točit scénu, kdy mi doktor sděluje diagnózu. Pořád jsem přemýšlel, co člověk v takovou chvíli cítí, jaké to je tohle uslyšet. Natáčení se blížilo. A já pořád nevěděl, jak na to, z čeho čerpat, když se mi to nikdy nestalo, když to neznám. A pak, asi dva dny před dnem, kdy jsme měli točit tu scénu, se mi zdál sen. Byl jsem v ordinaci a doktor mi říkal diagnózu. Říkal, že zemřu.

**Ale ne...**

Opravdu to tak bylo. Probudil jsem se, strašný pocit. Takhle mi tekly slzy. Tak tedy tomu se říká sugesce, napadlo mě. Ale najednou jsem si byl jistější, věděl jsem, jak to zahrát. Takže závěr je – já pracuju i v noci, když spím.

**MÁM RÁD SLOŽITÉ CESTY**

**Máte v rodině nebo mezi blízkými případ, kdy někdo onemocněl rakovinou?**

Děda, táta mého táty, na ni zemřel. Já jsem ho nepoznal, stalo se to, když tátovi bylo osmnáct. Před lety zemřel na rakovinu střežda. Takže to není tak, že by se mě ta nemoc osobně nedotýkala. Po natáčení jsme začali spolupracovat s charitativní organizací Fuck Cancer, kterou vede herečka Klára Jeřábková.



DIVADLO, LUKÁŠ OULSKÝ

**Byl o tu neobvyklou roli velký zájem? Prošel jste castingem?**

Byl tříkolový konkurz. Castingová režisérka Zuzana Povýšilová mě znala a ptala se, jestli bych se nechtěl zúčastnit. Poslala mi dva nebo tři díly a já jsem hned po prvním věděl, že to je něco, co rozhodně chci dělat. No a ono to vyšlo.

**Ptal jste se, proč vybrali právě vás?**

Režisérka Tereza Kopáčová dostala tuhle otázku na jedné projekci. Odpověděla, že jsem objektivně hrál nejlíp. Ale nejdřív mě nechtěla.

**Víte proč?**

Filip je zpočátku floutek, suverénní balič. Prý jsem pro ni nebyl ten typ. Ale přesvědčil jsem ji, že to dokážu zahrát.

**Přemýšlím, jaké to je pro vaše rodiče, dívat se na ten seriál.**

Viděli první dva díly, když se promítaly na festivalu Serial Killer v Brně. Maminka byla nadšená. Ale plakala.

**No právě, nikomu by nedělalo dobře vidět, jak se jeho dítě potýká s rakovinou, byť je to jen role.**

Jenže mně přišlo mnohem horší, že v seriálu je dost intimních scén. To mi dělalo větší problém. Představte si, že sedíte v kině, na jedné straně vedle vás máma, na druhé táta a díváte se na sebe, jak... No, dívat se s mámou na to, jak jsem s někým v posteli, je vážně divné. Přitom viděli jen první dva díly. Pak tam toho bude ještě víc. A co teprve řečne babička?

**Opravdu si vaše babička posteskla, že jste dosud hrál převážně lumpy?**

Je to pravda. Říkala, že už bych měl hrát nějakou klasickou postavu. Ve Stárech v mlze



Cancer, tvorenou mladými muži, kteří si rakovinou prošli. Ti mluví na konci každého dílu seriálu. Je zajímavé sledovat, jak jsou otevření, upřímní, jak jim nevádí o nemoci mluvit.

### Čím to je?

Dobře vědí, že osvěta a prevence je moc důležitá. Když se rakovina zjistí včas, je velká šance, že se vyléčíte. Paradoxně na mě ti lidé působí tak nějak živěji než mi vrstevníci, kteří si ničím tak šilným neprošli. Říká se, že těžce nemocný člověk si přeskládá a přehodnotí život, že neřeší maličkosti, kravinu. Přesně takový pocit z nich mám. Nad tím, co nám připadá jako obrovský problém, dovedou mávnout rukou.

### Mluvil jste s nimi i před natáčením, v rámci přípravy?

Mohl jsem, ale nechtl. Obával jsem se, že bych třeba někoho kopíroval. Nechtěl jsem být nikým ovlivněný. Představoval jsem si, co bych dělal já, co bych cítil, jak bych se choval.

moje první hostovačka byla v Národním divadle moravskoslezském, potom jsem hrál v Divadle Petra Bezruče v Baladě pro banditu mladšího bráchu Nikoly Šuhaje.

### Pokud se nepletu, tak to bylo představení, které mělo v Ostravě velký úspěch.

Jo, bylo vyprodáno. Sypali jsme to několikrát do měsíce. Máma to viděla mockrát. Nikolu Šuhaje hrál Igor Orozovič. Teď s ním hraju v Národním v Hamletovi. Tak se to tak všechno hezky propletá, to je fajn.

### TOUŽIL JSEM ŽÍT V PRAZE Konzervatoř, DAMU, vy jste tedy vzdělaný herec. Hrají školy ve vaší profesi významnou roli, nebo je důležitější talent a štěstí?

To je otázka. Samozřejmě existují výborní herci, kteří nestudovali. Ale já jsem se ve škole dostal do komunity lidí, se kterými teď můžu dál pracovat. To je důležité. Na konzervatoři jsem byl nedospělý, takový nedovyvinutý. Hlavně mi šlo o to, dostat se do Prahy. DAMU mi dala moc, nejen co se týká kontaktů, ale i seberozvoje, nějakých vlastních hereckých technik. Z dnešního pohledu bych nic neudělal jinak.

### Jaké to bylo, když nedospělý, nedovyvinutý kluk z Ostravy přišel do Prahy?

Teď už to asi není slyšet, ale zpočátku se podle přízvučky dalo jasně poznat, odkud jsem.



**1 S MAMINKOU.** Rodiče ho vždycky v jeho úsilí podporovali. **2 ZLATÝ PODRAZ.** V historickém filmu z prostředí basketbalu. **3 NÁRODNÍ DIVADLO.** Jako Laertes v Hamletovi. **4 SMYSL PRO TUMOR.** Hlavní role v seriálu, o němž se nejspíš bude hodně mluvit. Hraje nemocného studenta Filipa.

Už jsem se ho odnaučil, ale dodnes, když přijedu domů, během patnácti minut jsem zase tam, kde jsem byl. A funguje to i naopak. Přijedu do Prahy a za chvíli už zase mluvím normálně. Po životě v Praze jsem vždycky hrozně toužil.

### Proč vlastně?

Když mi bylo asi deset jedenáct, máma nás vzala do Prahy na výlet. Jeden den jsme si vyjeli lodí. Obdivoval jsem velké krásné domy, Národní divadlo. Naproti seděl kluk, začali jsme se bavit a on říkal: Prahu znám jako své vlastní boty. To si přesně pamatuju. Říkal jsem si, že bych taky chtěl znát Prahu jako své vlastní boty. Když jsem si před DAMU poprvé hledal v Praze byt, vzpomněl jsem si na to. Ještě z Ostravy jsem jezdil do Prahy na castingy. Vlakem tam a zpátky, na otkučku. Časem mě to začalo otravovat, úplně jsem to dojíždění nenáviděl. Bylo mi jasné, že se časem v Praze musím usadit.

### Je těžké se prosadit? Co je víc – školy, ostré lokty, talent, štěstí?

Štěstí. Už jen to, že jsem se po konzervatoři dostal na DAMU, bylo štěstí. Stejně štěstí je, jestli vás někdo osloví, jestli se zrovna točí něco, kam se hodíte. Víte, na kolika jsem byl castingů? Kolikrát to nevyšlo?

### Umíte se s odmítnutím, s neúspěchem vypořádat?

Už to si člověk nesmí nic dělat. Jiný přístup může pochroumat sebevědomí, a když

jakou klavnou postavu. ve sněhu v míze jsem hrál vraha. V seriálu Život a doba soudce A. K. jsem zabil holku. Ve filmu Na krátko jsem jednu znásilnil. Pořád nějaký hajzlík. Tak jsem šel na casting na pohádku. Takže teď o Vánocích se babička konečně dočkala. To měla ode mě jako dárek.

### Věnoval se ve vaší rodině někdo herectví?

Vůbec ne. Táta je projektant. Máma byla doma, starala se o nás. Jsem ze čtyř dětí. Když mi bylo dvanáct, řekl jsem, že budu herec, a přihlásil se do dramatického kroužku. Pak jsem šel na konzervatoř, poté na DAMU. Prostě to tak nějak vyšlo.

### Rodiče říkali „to je super být hercem“, nebo „najdi si raději nějakou pořádnou práci“?

Vždycky mě podporovali. Maminka se mnou dokonce šla na první kolo přijímacíček na ostravskou konzervatoř. Pak už to šlo samo. Na konzervatoři jsem začal hrát,



## ZBLÍZKA

### Neopřehlédnutelný

Výrazná tvář, krásný úsměv, přirozené sebevědomí a pokora zároveň. ochota odpovídat na otázky. Byl to jeden z rozhovorů, které novináři řadí do kategorie – naprostá pohoda. Pokud se takhle chová i při herecké práci, což prý ano, vypadá to u něj na hodně dobrou budoucnost.

herec nemá určitou míru sebevědomí, není to dobře. Samozřejmě, že jsem zpočátku chtěl všechno dělat, všechno vyhrát. Ale postupně mi došlo, že to tak nefunguje, že je třeba mít i pokoru.

**Připadáte mi vyrovnaný, až spokojený, jiný než mnoho mladých lidí, kteří tvrdí, že mají úzkosti, fobie, deprese, strach z budoucnosti.** Já to kolem sebe taky vidím.

### Čím to je?

Máme neuvěřitelně možnosti, neustále musíme dělat nějaká rozhodnutí a špiníme se vším, co je kolem nás, co se děje ve světě. I když se to snažím nevnímat, taky podléhám stresu z toho, co slyším a co vidím, ať už jde o klimatickou změnu, Gazu, nebo Ukrajinu. Víím, že svět nikdy nebyl a ani nebude dokonale, snažím se mnohé věci odfiltrout, ale rovněž se trápím.

### Rozumím. Nicméně starší generace

### a neustále mi měřili obličej kvůli vhodným rozměrům plynové masky.

Každý má jiný přístup. Jinou citlivost. Já se proto snažím žít tak, abych se z negativních zpráv nezbláznil.

### Vidíte svou budoucnost spíš optimisticky?

Vždycky jsem bral jako jeden ze základních kamenů spokojenosti to, že člověk má vlastní dům či byt, ideálně s terasou. Byl jsem vychován tak, že vlastní bydlení je jakási jistota. Tak jsem se teď musel smířit s tím, že budu celý život v podnájmu. Na vlastní byt asi nikdy nedosáhnu. V této době nikdo moc nevíme, co bude.

### JAKO CHCÍPLÁ KACHNA Z jakého prostředí pocházíte? Jaké bylo dětství v Ostravě?

Nejdřív jsme bydleli v bytě tři plus jedna. Sestra měla vlastní pokojíček a my tři kluci jsme až do mých patnácti žili všichni v jednom malém pokoji. Pak táta postavil dům.

**V PĚTI ČÍSLECH**

**1995**  
V tom roce se 19. března narodil v Ostravě.

**4**  
Pochází ze čtyř dětí.

**16**  
Poprvé stál na jevišti, bylo to v Národním divadle moravskoslezském.

**2018**  
Ukončil studium na DAMU.

**17,21**  
Číslo, na které je hrdý – 17 hodin a 21 minut, za které uběhl závod Reakvokálová sedmička



**válku zažily, pak další za totality pořád slyšely, že další válka bude. Mě ve škole učili, jak se zabalit do igelitu, až vybuchne jaderná bomba,**

**Naše rodina je věřící. Zmiňuju to, protože je to pro mě významné. V mnoha směrech mi to pomáhalo, když jsem se přestěhoval do Prahy, když jsem se cítil trochu osaměle.**



**Když se někdo z Ostravy přestěhuje do Prahy, většinou říká, že mu chybějí Beskydy. Jak to máte vy?**

No to je pravda. Teď můžu nanejvýš tak na Milešovku. Případně si zajet do Zvole nebo do Břežan, když si chci zaběhat. Běhám rád a zpočátku mi Beskydy opravdu moc chyběly. Lysá hora mi chybí.

**Snad nepatříte mezi takzvané lyaře, tedy nadšence, kteří na nejvyšší beskydskou horu vybíhají i několikrát do týdne?**

No tak nepočítal jsem to, ale když jsem týden v Ostravě, třeba třikrát si Lysou horu dám. Můj táta patří mezi ty, kteří se sjíždějí brzy ráno do Frýdku, potom vyrazí nahoru, v sedm si tam dají čaj, běží dolů a teprve pak jdou do práce.

**Vím, v kraji jdou o lyařích přímo legendy.**

Víte, jaká je to krása dát si nahoře čaj takhle brzy ráno, před prací? To je pak krásný den. Teď jsem to zanedbával, ale dřív, když jsem se připravoval na Beskydskou sedmičku, jsem trénoval víc.

**Tak řekněte o Beskydské sedmičce něco víc pro ty, kteří o šileném extrémním ultramaratonu třeba nic nevědí.**

Závod vymyslel horolezec Libor Uher a jeho kamarádi. Měli jít na výstup na K2, ale nějak se to pokazilo, tak vybrali trasu, která výstup simuluje. Sedm beskydských vrcholů. Říká se, že je to sto jedna kilometrů, ale moje hodinky naměřily sto dva a něco. Převýšení je pět tisíc pět set metrů. Startuje se z Třince, končí ve Frenštátě pod Radhoštěm. Šel jsem to třikrát. Poprvé, když mi bylo patnáct. Tehdy se ještě šlo naopak z Frenštátu do Třince. Tátu ale bolelo koleno, došli jsme jen do Ostravice. Další rok jsme šli znovu, ušli jsme trasu za osmnáct hodin čtyřicet pět minut. Naposledy jsem běžel před dvěma lety. To jsem dal za sedmnáct hodin dvacet jedna minut.

**A to je dobrý čas?**

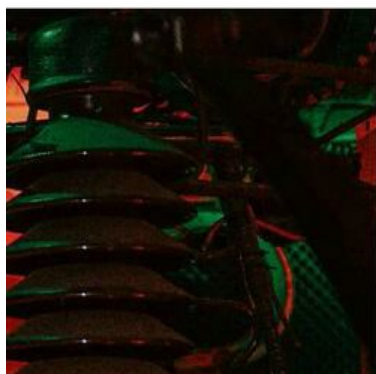
Cože? Není? No to je otázka!

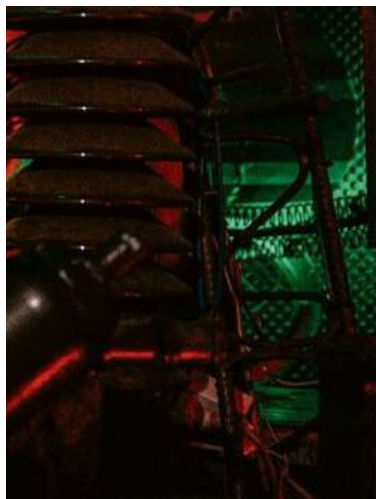
**No tak jen se ptám...**

To je super čas! Víte, co to bylo za utrpení? To jste mi dala. Prý jestli je to dobrý čas! Dva dny nato jsem hrál v Praze Petra Pana, to je představení, ve kterém jsou tanečky, písničky. Pohyboval jsem se na jevišti jako chciplá kachna. Ale všem doporučuju Beskydskou sedmičku zkusit, je to zážitek, velký boj sám se sebou, a když trasu ujdete, je to boží.

**POŘÁD SE ZLEPŠOVAT Máte teď nějaké sny, podobně jako byl ten, že jednou budete žít a pracovat v Praze?**

Samozřejmě, že bych chtěl točit něco podobného jako Smysl pro tumor. Něco, co má přesah a smysl. Chtěl bych se pořád zlepšovat. Nedostat se do fáze, kdy budu spokojený a začnu na práci kašlat. Rád bych si zachoval pocit, že chci stále stoupat. Už se umím i pochválit, koukat se na sebe. Zpočátku mi vadilo i to, že jsem slyšel svůj vlastní hlas,





dnes už by mě nenapadlo nad tím přemýšlet. Snad už trochu umím rozlišit, co je podstatné a co jsou zbytečnosti.

**Jste připraven, že teď budete mnohem známější? Díky vánoční pohádce a seriálu zažíváte určitou popularitu.**

A to se ještě bude hrát v kinech Franta mimozemšťan, kde hraju bláznivého ufologa. Ano, dávám teď rozhovory, poznal jsem, jaké to je chodit na tiskovky. Beru to tak, že jde o disciplínu, která s herectvím souvisí. Od herců se očekává, že se budou vyjadřovat k určitým tématům. Zároveň si uvědomuju, že je to vlna, přechodná, pomíjivá záležitost. Třeba se pak na mě zapomene. ■

*scarlett.wilkova@mfdnes.cz*

[« zpět na začátek](#)